

pojmem záludnosti neobíral, přehlíží, že odvolací soud jinak, tedy i ve směru tom, odkázal na důvody prvního rozsudku, jenž ostatně i správně zdůraznil, že prohlášení žalovaného, že žalobkyni za manželku pojme teprve tehdy, až na místě podpory obdrží odbytné, nepřichází v úvahu, jelikož se stalo teprve po té, když žalovaný již asi rok se žalobkyní žil v souložnictví, a nebylo tedy pro žalobkyni pohnutkou, by se mu poddala.

Čís. 5230.

Vyrovnačí kvotu jest vypočítati z pohledávky, jak tu byla v době zahájení vyrovnacího řízení. To, co platil po zahájení vyrovnacího řízení, avšak před uzavřením vyrovnání, jest dlužník oprávněn započísti si na vyrovnací kvotu.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, Rv I 898 25.)

K vyrovnání žalovaného přihlásil žalobce pohledávku konečným penízem 8.682 Kč 45 h. Vyrovnání bylo zahájeno dne 29. října 1922, dne 30. ledna 1923 byl přijat vyrovnací návrh na 50% vyrovnací kvotu. Dne 18. listopadu 1922 zaplatil žalovaný žalobci 4.349 Kč 11 h. Ježto žalovaný neplatil ničeho na splátky vyrovnací kvoty, zažaloval žalobce celou původní pohledávku. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d přiznal žalobci 1902 Kč 12 h, dospěv k výpočtu tím, že odečetl od celé pohledávky peníz zaplacený žalovaným dne 18. listopadu 1922, ze zbytku vypočetl vyrovnací kvotu, jejíž dospěle splátky pak žalobci přisoudil. Po právní stránce vycházel odvolací soud z názoru, že vyrovnací kvotu lze vypočísti pouze z pohledávky, jež tu byla v čas uzavření vyrovnání.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D u v o d y:

Názor odvolacího soudu, že se vyrovnání muže vztahovati jen na pohledávku, která tu byla v čase schváleného vyrovnání, není správným, rozhodující jest stav pohledávky v den zahájení vyrovnacího řízení. Názor odvolacího soudu příčí se zřejmě ustanovení §§ 46 a 47 vyr. ř. Dle těchto ustanovení musí se s věřiteli, jichž pohledávky nepožívají přednostního práva, ve vyrovnání nakládati stejně a jest neplatnou úmluva dlužníka nebo jiných osob s věřitelem, kterou se mu před uzavřením vyrovnání nebo v době mezi jeho uzavřením a pravomocí potvrzovacího usnesení vyhrazují zvláštní výhody. Tím jest vyslovena zásada stejného nakládání se všemi věřiteli 3. třídy, která způsobem donucovacím zakazuje, by některému z nich se nedostalo výhody proti ostatním věřitelům, leč že by vyrovnací řád sám připouštěl výjimky. Z této zásady plyne, že žalobci přísluší tak jako ostatním věřitelům jen 50% z původní pohledávky. Byl by ve výhodě oproti ostatním věřitelům, kdyby se nepřihlíželo ke splátce, již obdržel 18. listopadu 1922 a kdyby se mu přiznal mimo to nárok na vyrovnací kvotu ze zbytku, neboť obdržel by poměrně více než ostatní věřitelé. Výhoda

byla by mu poskytnuta již tím, že mu bylo dříve placeno, než věřitelům dle vyrovnání placeno býti mělo. Toto placení bylo tudíž, ať se stalo výslovně předem na kvotu čili nic, dle §u 47 vyr. ř. neplatné, a žalovaný může si to, co platil, započísti na vyrovnací kvotu. Ježto tím jsou vyrovnány všechny dosud splatné lhůty vyrovnací kvoty, není žaloba opodstatněna a byla soudem prvé stolice právem zamítnuta.

Čís. 5231.

Námítka nevčasnosti (škodlivosti) žádaného zrušení spoluvlastnictví může býti odůvodňována pouze okolnostmi pomíjejícího rázu, nikoliv trvalými nebo takovými, jichž změny nebo konce nelze očekávat v dohledné době. Důsledky, plynoucí ze zákona o ochraně nájemců, jsou rázu trvalého.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, Rv I 1072/25.)

Žalobě o zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel spatřuje nevčasnost s hlediska §u 830 obč. zák. v tom, že za nynějších, jmenovitě zákonem o ochraně nájemců způsobených poměrů, vzhledem ku zjištěné úplné obydlenosti v úvahu přicházejícího domu, která na jeho prodejnost nemůže zůstati bez vlivu, poněvadž se za obydlený dům nedá docílití takové ceny, jako za neobydlený, když se domy kupují hlavně k vůli bytům, jest navrhovaný prodej nevčasným, a ku škodě ostatních účastníků. Dovolatel míní, že to jsou věcné, nikoli osobní, důvody. Leč námítka nevčasnosti nebo škodlivosti žádaného zrušení spoluvlastnictví může býti odůvodňována pouze okolnostmi pomíjejícího rázu, nikoli trvalými, nebo takovými, jichž změny nebo konce nelze očekávat v dohledné době. Proto nemůže dovolatel těžiti pro sebe z důsledků, plynoucích ze zákona o ochraně nájemcu, neboť to jsou okolnosti odůvodněné rozvojem poválečných poměrů hospodářských, rázu trvalého, jichž změny podle hospodářských pravidel nelze v dohledné době očekávat, kteréžto změny ostatně s jinými obměnami v hospodářském životě vyskytují se ustavičně. O škodlivosti bylo by lze mluvit jenom tenkrát, kdyby prospěch, který by jinak připadl všem spoluvlastníkům, měl náležeti při prodeji toliko jednomu z nich, což však dovolatel ani netvrdil.

Čís. 5232.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Pro vyměření zaopatřovacích požitků není rozhodna lehčí služba, přikázaná zaměstnanci vzhledem k jeho vysokému stáří, nýbrž jeho došavadni význačnější služba.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, Rv I 1294/25.)